

παίζοντας με τα χρώματα

Στην τάξη, μου αρέσει να μαθαίνω τους μαθητές μου να σκέφτονται και να συνδυάζουν αυτά που βλέπουν γύρω τους με τις θεωρητικές γνώσεις που τελικά αποκτούν στο σχολείο. Στο εργαστήριο, όπου οι ανησυχίες και η περιέργειά τους βρίσκουν ένα πολύ πιο βολικό πεδίο για να αναπτυχθούν, αυτή η διαδικασία επιτυγχάνεται ευκολότερα και πιο ευχάριστα. Εκεί όμως που τα πράγματα είναι κυριολεκτικά ιδανικά, είναι στις δραστηριότητες στο ύπαιθρο. Εκεί όπου μετράνε οι φυσικές ικανότητες, το πείσμα, η τόλμη, το κέφι, η αλληλεγγύη, ο φόβος και βέβαια η αγάπη, η εκτίμηση, ο σεβασμός απέναντι στους άλλους και κυρίως απέναντι σε αυτόν που ξέρει κάτι καλύτερα από εσένα και προσπαθεί να στο μεταδώσει.

Έτσι, κατά τη διάρκεια μίας όμορφης και εύκολης διαδρομής με ποδήλατα παρέα με μαθητές μου της Γ Γυμνασίου, μίας διαδρομής χωρίς ιδιαίτερες ανηφόρες ή δύσκολα περάσματα, έκοψα δρόμο μέσα από ένα καλά πατημένο χωράφι για να βρεθώ με έκπληξη μπροστά σε τεράστια αναχώματα με ίχνη από ρόδες. Δεν ήταν ροδιές από ρόδες ποδηλάτου, ήταν μεγαλύτερες, ήταν από ρόδες μοτοσικλέτας. Τα παιδιά με είδαν που σταμάτησα και πλησίασαν για να χαζέψουν μαζί μου τους χωμάτινους αυτούς βατήρες. Υπερβολικά μεγάλοι για τα ποδήλατά μας, κατάλληλοι όμως για να τους περάσουμε χωρίς άλμα,

έχοντας μπροστά μας έντονα ανηφορικά περάσματα και απότομες κατηφόρες. Δοκίμασα πρώτος και πάνω στο πέραςμα, έχοντας μπροστά μου το κενό, το μυαλό μου με πήγε μερικές δεκαετίες πίσω. Όταν είχα την ίδια ακριβώς ηλικία με τα παιδιά αυτά, μαθητής της Γ΄ Γυμνασίου και μαζί με φίλους και τον

του
Τζώρτζη Μηλιά *

αδερφό μου, σκάβαμε για μία ολόκληρη μέρα σε ένα οικόπεδο ανάμεσα στα μπάζα για να φτιάξουμε την πίστα μας, ένα κατηφορικό διάδρομο 20 περίπου μέτρων. Όταν το χώμα πατήθηκε καλά, το κατεβαίναμε με τα ποδήλατα ένας-ένας, στην αρχή φοβισμένα, στη συνέχεια όλο και πιο άνετα και γρήγορα. Τώρα είναι το ίδιο, αφού κάνω τις δοκιμές μου και κρίνω ότι δεν υπάρχει κίνδυνος, αφήνω τα παιδιά να μπουν στην πίστα, την πίστα αυτή που είναι φτιαγμένη για μοτοκρός και γίνεται το δικό μας πεδίο. Παίζουμε με τα χώματα, διατάζουμε, τολμάμε, παίρνουμε φωτογραφίες, διασκεδάζουμε, γνωριζόμαστε. Την επόμενη μέρα, ξανά στην τάξη, νιώθω διαφορετικά. Ναι, τώρα τους μαθαίνω χημεία αλλά μόλις χθες παίξαμε μαζί, με τα χώματα και τα ποδήλατά μας.

* Ο Τζώρτζης Μηλιάς είναι εκπαιδευτικός (χημικός), προπονητής ορειβασίας, οδηγός βουνού και ένας από τους δημιουργούς της MILIAS CAMPS, μίας εταιρίας που σχεδιάζει και πραγματοποιεί προγράμματα και δραστηριότητες στη φύση για παιδιά και νέους (τηλ/φαξ: 210 6015601, www.miliascamps.gr, e-mail: milias@otenet.gr).

Σώορ στη φύση στον Παρνασσό

✓ Σε κτήμα στους πρόποδες του Παρνασσού, βρίσκεται η βάση μας, το **MILIAS CAMPS VILLAGE**. Ένα συγκρότημα που περιλαμβάνει σπιτάκια για 2-6 άτομα, το καθένα με το δικό του τζακι καθώς και club house με αίθουσες για πρωινό, παιχνίδια, προβολές και μαθήματα.

✓ Ακόμη, στο κτήμα υπάρχουν πισίνα, πίστα αναρρίχησης, πίστα για mountain bike και downhill, πινακ-πονγκ και πεδίο τοξοβολίας. Από 17 ευρώ το άτομο με πρωινό. Προτάσεις και συνοδεία από ειδικούς στο βουνό για σκι, πεζοπορία, αναρρίχηση, mountain bike (για παρέες, ομάδες, σικονένειες)

ΣΚΙ ΚΑΙ SNOWBOARD

- Τετράημερα στον Παρνασσό στις σχολικές διακοπές των χριστουγέννων (26-29/12 & 02-05/01/2012).
- Σαββατοκύριακα στον Παρνασσό από Παρασκευή απόγευμα (Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος).

Υπεύθυνοι οι εκπαιδευτικοί και τ. πρωταθλητές του σκι
- Τζώρτζης Μηλιάς, οδηγός βουνού
- Ιων Μηλιάς, καθηγητής φυσικής αγωγής

Παρνασσός, Γρεβιά 33057

MILIAS CAMPS Ε.Π.Ε.: Αντιερσση 14, Αθήνα 11525
τηλ/Φαξ: 210 6015601, 22650 91620

e-mail: milias@otenet.gr, website: www.miliascamps.gr